

La Caballé i el benestar vocal

Montserrat Caballé actuava, passat dijous, a Santa Coloma de Gramanet, entre l'entusiasme del públic i la polèmica d'una organització criticada per l'ajuntament.

Marta Castells

Més de mil cinc-centes persones van contenir l'alè, esgotades les mans pels llargs aplaudiments. Llavors sonà la primera nota del piano, trencant un silenci que semblava inacabable, i *ella*, més Caballé que mai, aspirà fort. De sobte, tota la potència vocal del món es desfermà eixordadora sobre la sala Goya, al cor de Santa Coloma, i Marta Ferrusola somrigué satisfeta des de la fila 7.

Al vestíbul, una dotzena de funcionaris del Benestar Social tractava d'impartir resignació en l'escamot de mestresses de casa perifèriques que s'havien quedat sense entrada. L'aforament de la sala, els explicaven, havia estat insuficient per encabir tota la gent disposada a veure, per una vegada en la vida, la soprano més famosa

del món cantant a la ciutat més conflictiva de la perifèria barcelonina. Tot mirant-se els periodistes de reüll, una de les frustrades assistents insistia malèvola: «Sí, sí, nosaltres no podrem entrar, però les de Sarrià i la Bonanova, que poden pagar-se l'entrada al Liceu, segur que ja són dins». El funcionari increpat mirava al cel, demanant paciència, i al final, la música que venia de dins —l'«Elegia eterna», d'Enric Granados— féu el miracle d'amansir les feres.

A dins, però, no hi havia massa públic manllevat al Liceu, on aquella nit se celebrava la segona funció de *La Gioconda*, de Ponchielli. Els que havien aconseguit una de les invitacions repartides pel Servei d'Orientació del Benestar Social eren sobretot dones madures —moltes, *bastant* madures—, vestides amb senzilla dignitat i amb posat cautelós, visiblement excitades amb

DOMÈNEC UMBERT

La diva, en un moment del recital.

la perspectiva de sentir-se, per una estona, melòmanes d'élite. Aferrades a la targeta d'invitació, amb els ulls en

1r. FESTIVAL DE TEATRE DE CARRER

amb la col·laboració de:
GENERALITAT VALENCIANA
 CONSELLERIA DE CULTURA, EDUCACIÓ I TURISME

blanc i la llàgrima fàcil, algunes anaven acompanyades pels marits, les que menys, i homenatjaven la diva amb un silenci potser més respectuós que aquell que havia abandonat, per tal de venir a Santa Coloma, al teatre napolità on actua aquests dies. Una munió de senyors encorbatats i senyores elegants d'aspecte funcional completaven el públic, tots invitació en mà, potser tractant d'omplir el buit que vint-i-cinc dels vint-i-set regidors colomencs havien deixat amb la seva absència. Llevat dels dos regidors convergents i de l'alcalde, el comunista Lluís Hernández, que hi assistí «per respecte a Montserrat Caballé i a la institució de la Generalitat», el consistori de Santa Coloma havia decidit no assistir a l'acte, considerant-se marginat de la seva organització i en protesta pel fet que tan sols un terç de les entrades havien estat reservades als habitants de la ciutat.

La polèmica ha acompanyat, a Santa Coloma, la celebració d'aquest recital, anunciat per sorpresa l'endemà que el president Pujol visités oficialment la ciutat. El fet que les entrades s'hagin repartit en les oficines del Benestar Social entre els assistents als cursos i activitats que organitza aquest

servei, dependent de la Direcció General d'Afers Interdepartamentals de la Generalitat, desvetllà les suspicàcies de quasi tots els partits i organitzacions ciutadanes que, com algunes pintades al carrer indicaven, l'han considerat «típicament electoralista».

Després de dues cançons de Granados, Montserrat Caballé interpretà —més aplaudida com més exuberant era l'exhibició de potència vocal— peces d'autors com Toldrà, Turull, Mompou o Montsalvatge, en català, i algunes de Turina o Ferran Obradors,

l'emblema de la Generalitat. «Per Santa Coloma actuaré gratis amb molt de gust, i no ho consideraré un regal», havia dit la cantant. Venir urgentment d'Itàlia, on actua aquests dies, per fer un sol recital, és sens dubte un gest inusual, explicat pels caps del Benestar Social com «fruit del seu interès per la tasca de promoció de la cultura catalana que des d'aquí estem fent». De Santa Coloma o no, vinguts d'on fossin, els homes i les dones del públic premiaríen també el final, amb més de deu minuts d'aplaudiments, aquest interès

«Per Santa Coloma actuaré gratis amb molt de gust i no ho consideraré un regal», va dir Montserrat Caballé.

entre d'altres, en castellà. «És molt bonic però massa modern, potser...» se sentia de tant en tant entre les butaques. Aquell públic, entusiasmat amb la perspectiva de passar una nit a l'òpera, aplaudí frenèticament l'única peça clàssica de la nit, un fragment de Rossini, i plorà amb «El cant dels ocells», de Pau Casals, l'únic bis del recital. Com un sol home —o més aviat com una sola dona— més de mil cinc-centes persones s'aixecaren, al final de la primera part, per agrair a la diva el seu gest. Alguns *bravos* tímids, fets amb poca experiència, intentaven imposar-se, mentre Marta Ferrusola, sortint al vestíbul, anava parant-se entre les butaques per saludar la gent.

Trenta rams de flors, encapçalats per un cartell —«Ofrena floral de les associacions de veïns a Montserrat Caballé»— omplien l'escenari, envoltat de banderoles del Benestar Social amb

que algunes pintades a la ciutat identificaven com un ajut de la soprano a la campanya convergent. No tan sols ella, sinó també Marta Ferrusola i Lluís Hernández, l'alcalde comunista de Santa Coloma, serien aclamats després en una apoteosi final durant la qual l'esposa del president i l'històric del PSUC pujaren a l'escenari amb un ram de flors, intercanviaren bromes i abraçades —«Marta, tu que saps tant de flors, ¿quina és la més bonica?», féu la Caballé. «¡Tu!», respongué la senyora de Pujol— i la protagonista, quasi plorant, digué al públic que hi tornaria, «que no us sàpiga greu demanar-m'ho». A la sortida, entre la massa atapeïda que tractava de trobar el carrer, cinc o sis senyorettes repartien cartells amb l'efígie de la soprano. «Potser no és massa guapa», deia una seriosa mestressa a la seva amiga, «però ja ho diu el meu marit, és que canta de collons... ai, ¡perdó!» □

LA REAL / 13-22 MAIG 88

Colectivo de teatro Margen

Rafael Ponce

Mestre Soler

Señor Malvarrosa

Teatro del Ridersi

Falaguera Teatre

Xarxa Teatre

Juli Cantó

La Burbuja Teatro

Axioma

Bekereke

Organitza:
AJUNTAMENT DE VILA-REAL